

De Stadtmusikante va Bremen

(E Määrsche nõ de Brüë Jrimm)

Et wor ens ene Mann, dä hött ene Äsel, dä johr-us, johr-en de Säck onverdrauße nõ de Möll jedraare hött, jetz ävve ze alt wor, fü dat schwoë Werk ze donn. Dõ jedaat dä Häë, em net längere ze fuere ¹. Dä Äsel ävve kreesch dat spetz on maadene sisch opjank ² nõ Bremen. Er hött vür, dõ ene Stadtmusikant ze werde.

Ongewäëß soëch-e ene Jachhonk om Wäësch lijje. Dä wor am jappe ³ wie eene, dä mööd vam Loofe eß.

»Wat jappste esu?« frõden dä Äsel.

»Ach«, saat dõ dä Honk, »weil isch alt ben on jede Daach afständijer werd on och nemmi met op de Jach ⁴ jonn kann, wollt misch menge Häë duutschlõnn. Dõ ben isch afjehaue. Wõ soll isch ävve jetz jet ze freiße herkrijje?«

»Weeßte wat?«, sprooch dä Äsel, »Isch ben ongewäëß nõ Bremen, fü dõ ene Stadtmusikant ze werde. Komm dauch met on lõß disch och bej de Musik opnämme. Isch spell Jitta ⁵, on du solls de Tromm schlõnn.« Dä Honk wor enverstange, on se joonge zesaame wiggere.

Et duëden net lang, dõ soëche se en Katz am Wäësch met e Jesië wie drej Daach Rään.

»Wat eß disch dann en de Quer komme, alde Schnäuzeputzer?«, sprooch dä Äsel se aa.

»Wie kamme löstisch sen, wänn et ene a dr Kraach jeet?«, joëf die Katz als Antwoët.

»Weil isch en de Johre komm, meng Zäng stomp werde on isch misch leevere henge dr Oëvend bien ⁶ als wie Müüß ze jaare, hät misch meng Frau versuffe welle. Dõ han isch misch fõttjemaat, ävve jetz eß jode Rõõt düë ⁷. Wõ soll isch mä hen?«

»Jank met os nõ Bremen. Du versteeß disch dauch op die Naatsmusik. Da kaßte met os zesaame dõ Stadtmusikant werde!«

Die Katz wor enverstange on joong met.

---

¹ füttern ² auf den Weg ³ gähnen, nach Luft schnappen ⁴ Jagd ⁵ Gitarre ⁶ es mir ...
gemütlich mache ⁷ guter Rat teuer

Drop koeme die drej Usrießer an ene Hauf vrbej, wọ dr Huushahn ọvve op de Poęz soęß on us Leibeskräff am schreje wor.

»Du schrejb, dat jeet düreşch Mark on Been«, sprooch dä Äsel, »Wat häbte mä?«

»Isch han joo Wäę profezejt«, sprooch dä Hahn, »weil dauch dr »Daach van Os Leef Frau«¹ eß, wọ se et Kreßkengsche seng Hämpschere jeweische hät on se drüjje well. Ävve weil am Sonndaach Besöök kött, hät die Huusfrau a de Köşchin jesaat, se wollt Zupp va misch maache. Dröm sollt isch misch dese-n-Ọvend dr Kopp afschnijje lösse. Jetz schrej isch äevens, sulang isch et nauch kann.«

»Ach wat, du rude Kopp!«, saat dä Äsel, »Träck leevere met os. Mię jonn nọ Bremen. Jet beißeres wie dr Duud fengste övverall. Du häb en joo Stemm, on wämme zesaame musiziere, wör dat dauch fantastisch.«

Dä Hahn jefool dä Vürschlaach, on se jounge allzesaame fott.

Se konnte ävve net a eene Daach bes Bremen komme. Ọvends koeme se an ene Böisch, wọ se övvenaate wollte. Dä Äsel on dä Honk laate sisch onge-r-ene jruęße Boom, die Katz on dä Hahn wore et sisch deräk en de Ääß am jemüütlich maache. Dä Hahn ävve flouch bes en de Spetz va dä Boom. Dọ follt-e sisch sesche. Ih dat-e enschleef, keek-e sisch nauch ens alle vier Wenkrischtunge öm on ment, hä söęsch² va fäęres e Fünksche bränne. Hä reef seng Jesälle zo, et mööt janet wik e Huus sen, dänn dọ schööng³ e Leet.

Dä Äsel sprooch: »Dann sollte me oprääsche on dọ ens kicke jonn; dänn dat he eß keen joo Plaatsch fü övve Naat ze blieve.«

Dä Honk ment, e paa Knauche met jet Flehsch draa döönge em jetz och joot.

Also maaden se sisch op dr Wäęsch nọ die Jäjend, wọ dat Leet brank, on soęche et baal hällere schemmere. Dat Leet wud emme jröttere, bes se vür e Räuberhuus koeme, dat häll belüet⁴ wor. Dä Äsel joong nöödere an die Fenste ęraan on keek ęren.

---

¹ der »Tag Unserer Lieben Frau« ² sähe ³ scheine ⁴ beleuchtet

»Wat sißte, Jrauschömmel?«, frõoden dä Hahn.

»Wat isch senn?«, antwoeden dä Äsel. »Ene jedäckde Döisch met läcke Ze-eiße on Ze-drenke ¹ drop, on Räubere setze draan, die et sisch joo schmaache lösse.«

»Dat wör jet für os«, sprooch dä Hahn.

»Jqjqq! Wöre me mä at dq!« saat dä Äsel.

Dq övvelaate die Diere, wie se et aaställe könnte, die Räubere fõtzejaare, on hõdde en Idee. Dä Äsel moot sisch met zwei Fööß op de Fenstebank ställe, dä Honk op dr Röck van dä Äsel spreng, die Katz op dä Honk klömme, on zeleiß flouch dä Hahn nq ovve on satz sisch op dr Kopp van die Katz. Dõqq foonge se op e Zeesche aa hön Musik ze maache. Dä Äsel foong a ze schreje, dä Honk a ze bälle on ze junke, die Katz foong a ze miaue on dä Hahn a ze kriene. Dann sen se düresch de kapõdde Rutte ² van die Fenste en die Stuff erenjebrasselt ³.

Die Räubere schosse bej dat Jeschrej van die Diere piel-op en de Hühde ⁴. Weil se daate, e Jespänß köem eren, send se va Schräck tirre jange ⁵ bes eruß en dr Böisch.

Die vier Jesälle ävve satze sisch jetz a dr Döisch on foole övve dat her, wat van die Räubermõhlzik övverisch jeblevve wor, on oße für vier Wääsche em Vuruß. Dann maaden se et Leet us on soote sisch e Pläätschje füze Schloffe, jedereene wie-e et jewannt on wie et em am bequeemste wor. Dä Äsel laat sisch op dr Mejßhoof, dä Honk henge de Dür, die Katz op de Fonööß ⁶ bej die wärm Äisch ⁷, on dä Hahn satz sisch op de Hahnestang. On weil se mööd wore van dä lange Wäesch, schleefe se och deräk en.

Wie Meddenaat vrbej wor on die Räubere soeche, dat kee Leet mi em Huus brank on alles röihisch ze sen schoong ⁸, sprooch dä Haupmann: »Miç hõdde os beißere net fü dr Jäck halde lösse solle!«, on scheckden eene en dat Huus eren fü ens ze spengße.

Alles wor stell, on hä joong en de Köisch, für-et Leet aazemaache. Weil-e die jlöhnije ⁹ Oore van die Katz für

---

¹ mit Essen und Getränken ² Fensterscheiben ³ hereingestürzt ⁴ senkrecht in die Höhe
⁵ geflüchtet ⁶ Küchenherd ⁷ Asche ⁸ schien ⁹ glühenden

lebändijje Koçle aasoçh, hool-e ene Schwääjel draa, dat die ze bränne aafange sollte. Die Katz ävve verstoong keene Spaß, sproong em en et Jesiet on doong em bespöjje ¹ on kratze. Dö kreesch-e ene jewaltijje Schräck, drent sisch öm on wollt düreşch de Hengedür çruß. Ävve dä Honk, dä dö loçh, sproong op on beß em en et Been. Wie dä Räuber om Hauf a dä Mejßhoof vrbejjerannt koçm, joçf em dä Äsel nauch ene düschtijje Trett mem Hengeput ². Dä Hahn ävve, dä van dä Radau us em Schloçf jewäck jewudde wor, reef van die Stang çraf: »Kikeriki«.

Wie dä Räuber werrem zeröck wor, saat-e janz opjereesch a senge Hauptmann: »En däm Huus setz en schräckliche Häx, die hät misch aajespout ³ on met hön lang Fengere et Jesiet verkratz. Vür de Dür steet ene Mann, dä hät misch met e Mätz en et Been jestauche! Om Hauf dö lik e schwazz Bieß, dat hät met ene Holzklöppel op misch laußjeschlare, on ovve om Daach soçß dr Schandarm on reef: 'Brenge misch dä Halonk!' – Dö han isch misch jau us dr Stöbb jemaat!«

Van dö aan troude ⁴ sisch die Räubere nemmi en de Nöhde van dat Huus. Dän vier Musikante va Bremen jefool et ävve çsu joot dödre, dat se janet werrem fott wollte.

Dä dat zeleiß verzallt hät, däm eß dr Monk jetz nauch wärm.

---

¹ bespuken ² Hinterfuß ³ angespuckt ⁴ trauten